

Traja mudrci od východu...

Slávili sme Vianoce. Mnohí v hojnosti, iní v skromnosti ale tie prvé Vianoce, ako vieme boli v chudobe. Vykupiteľ sveta prichádza na svet za krajne biednych okolností. Ani svet, ani úradná cirkev, ba ani tí, čo naňho čakali, o jeho príchode nič nevedeli. A predsa, nebolo to úplne bez svedkov. Nebeský Otec sa postaral, aby pri narodení jeho jednorodeného Syna kúsok tej Nebeskej a Kráľovskej slávy predsa len bol. Ako prvého koho Boh posielala sme videli Jozefa – potomka kráľa Dávida, betlehenských pastierov, starca Simeona, prorokyňu Annu a ešte niektorých, ktorí očakávali príchod Mesiáša v Jeruzaleme. K týmto všetkým patria samozrejme aj mudrci z východu, ktorí celkom zvláštnym spôsobom nachádzajú Ježiša a kráľovsky si ho uctia. Zastavme sa na chvíľu pri týchto tajomných mužoch.

Oni predpokladali, súdiac podľa ich príchodu do Jeruzalema, že nový kráľ sa narodí na kráľovskom dvore. Boli však nemilo prekvapení, keď Herodes a jeho dvorania nič nevedeli. Iný logický predpoklad bol nájsť ho medzi učencami, veď ten, ktorý je múdrosť a prameň všetkého poznania, bude zaiste medzi nimi. Keď však prišli múdre hlavy krajiny radiť kráľovi, našli iba informáciu, kde sa má narodiť, ale samotného Novonarodeného kráľa nenašli – nebol tam. Musia uznať, že Boh je úplne odlišný ako my. Je iný a nenechá sa uzatvoriť do nášho myslenia, do nášho rozumu. „Musíme ísť na to inak, lebo ho nenájdem.“ - hovoria si a rozmyšľajú čo ďalej. „Musíme sa naučiť vnímať Božie stopy, počúvať tiché ale zrozumiteľné Božie slová... Nechajme sa viesť. Rozmyšľajme nad hviezdou i nad odkazom Písma. Poďme do Betlehema – to je indícia, ktorú nám dáva Boh.“ A odchádzajú do malého mestečka, ktoré bolo predtým jedno z najmenších, no už nikdy takým nebude, už nebude nepatrným.

Až keď prichádzajú k jasličkám a vidia v ňom dieťa – Božie dieťa Ježiša, vtedy pochopia, že Boh je oveľa bližší človeku, než si mysleli. Prežívajú pri tomto stretnutí skutočnosť Božej lásky, ktorá bola taká veľká, že sa všetkého zriekla v túžbe vyjsť človeku v ústrety, pomôcť mu a zmeniť jeho

údel. Musíme s nimi konštatovať, že sa jedná o lásku plnú pokory. Jedná sa o lásku v podobe nesmierneho daru, ktorý sa ponúka človeku i celému ľudstvu. Boh sa neukazuje v moci tohto sveta, ale vedie nás úplne inak: pokorou svojej lásky. Jediná takáto láska si nič nevynucuje, ale naopak prosí našu vôľu, našu slobodu, aby sme ho prijali. Naša sloboda je v tom, že ho môže prijať, ale rovnako ho môžeme aj obísť. Takéto sú a budú bežné Božie cesty. Až na konci sveta sa Ježiš Kristus ukáže vo svojej nekonečnej moci. Teraz prichádza k nám ako ten, kto nás prosí, volá, žiada či pozýva... K čomu? K skutkom dobrovoľnej, úprimnej, a nezištnej lásky. Potrebuje našu službu, naše srdce, teplo našej lásky. Takto k nám prichádza a kto ho prijme, ako malé dieťa ten nadviaže vzťah s Bohom. „Chudobných budete mať vždy medzi sebou“ - hovorí nám On sám. Budete mať vždy možnosť takto ma nájsť a stretnúť sa so mnou. A budete mať možnosť prejavíť mi službu a touto službou mi preukázať vašu lásku. Bol som chorý, hladný, smädný,... Preto aj hľadanie Pána bude vždy viac otázkou srdca než rozumu, vedy a ľudskej moci.

Musíme si priznať, že aj my máme v sebe sklon mudrcov – hľadať Pána naším ľudským rozumom. Lenže konkrétny život je o niečom inom. To nie sú len pravidlá a predpisy. Tie sú v mnohom dobré, ale nie sú všetko. Napokon tie mali dokonale spracované Izraeliti vo svojom zákone, ktorého sa pridržali. Mali určený napríklad presný počet krokov za sobotu, presné dávky odvedené na chrám, presné predpisy ako umývať seba i nádoby... Ale to, čo sa tam stratilo bolo srdce. Stratila sa sloboda a s ňou i láska. Nemohli pomôcť blížnemu, lebo bola sobota, nemohli prijať Vykupiteľa, lebo bol pre nich príliš ľudský.

Boh bude preto prichádzať k nám inou cestou. Bude prichádzať k nám v Betleheme, v pokornej bezmocnosti svojej lásky. Bude sa ukazovať nášmu srdcu, bude ho priťahovať a pozývať. Nebude sa vnucovať, ani nás nebude nútiť a zotročovať. Ale žiaľ, sú aj tvrdé, necitlivé srdcia, ktoré sa nedajú ničím premôcť, ani volaním, prosbami, ani plačom... Nech je naše srdce vždy citlivé.

Mário Orbán

Áno životu

Žiť

**znamená objasniť
a znovu pustiť ľudí
a veci,
aby sa zelenali
a rozkvitali
pred božou tvárou.**

Žiť

**znamená
byť vďačný
za svetlo i
lásku, za teplo
i láskavosť,
ktorá je
tak jednoducho vložená
do ľudí
i vecí.**

Žiť

**znamená pozerat'
na všetko
ako na Boží dar,
všetko považovat'
za jeho dar,
nič a nikoho nevlastniť
a radovat'
sa
z každej hviezdy,
ktorá padá z neba.**

Na tomto svete nebudem naveky.
Medzi večnosťou pred mojím narodením a večnosťou po mojej smrti mám na našej malej planéte presne stanovený čas na parkovanie.
Mám svoje parkovacie hodiny.
Nemôžem ich ručičky posunúť späť.
Nemôžem svoje hodiny ani podplatiť, aby šli dlhšie.
Môj parkovací čas je neúprosne vymedzený.
Môj život je ako moje meno, ktoré píšem do piesku na brehu mora: stačí závan vetra, a všetko je odvíate. Čo teraz? Len nebyť smutný, snažiť sa parkovať na slnku, a nie v osom hniezde starostí.
Urobiť deň krásnym: nadchýnať sa svetlom, láskou, dobrými ľuďmi a dobrými vecami.
Byť priateľský a ochotný pomáhať starým, ktorí vedia, že ich parkovacie hodiny čochvíľa dobehnú, chorým, postihnutým, oklamaným a tým mnohým nešťastným, pre ktorých sa už nenašlo miesto na slnku.
Im a všetkým ľuďom okolo mňa urobiť deň krajším.
Nič viac vlastne nemusím urobiť, aby som aj ja sám bol šťastný.

Parkovať na slnku
a parkovacie hodiny nechať
ísť.

Roztvor sa ako kvet na slnku.
Buď prostý, spontánny a šťastný ako dieťa.
Nie ako suchý sud, z ktorého pretekajú problémy.
Vieš sa predsa aj smiať.
Deň čo deň, stále znovu skúšaj mať rád ľudí, ktorí sú okolo teba.
Pokús sa v tichu hojiť rany ľudí, ktorí plačú a sú zúfalí, aj keď svoje utrpenie ukrývajú pod priateľskou maskou.
Daruj trochu lásky tým, ktorým chýba.

Šťastie tých ostatných je v
tvojich rukách.

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Liturgický kalendár

5.I. pondelok	sv. Telesfor, pápež
6.I. utorok	Zjavenie Pána – prikázaný sviatok - Slávnosť
7.I. streda	sv. Rajmund z Peňafortu, kňaz
8.I. štvrtok	sv. Severín, kňaz a rehoľník, sv. Teofil
9.I. piatok	sv. Marcelín, biskup
10.I. sobota	sv. Agatón, pápež, sv. Pavol pustovník

Už je tu zasa nový rok. Čo nám prinesie? Kríž osobný? Kríž rodinný? Kríž biedy? Kríž choroby?

Ľudia si na začiatku nového roku želajú: Šťastný nový rok. Želajú, ale šťastie nedávajú.

Človek hľadá priateľa, ktorý by mu pomohol alebo aspoň poskytol útechu. Človek bez viery v Boha to má ťažké, lebo sa uzavrel do seba.

Aj veriaci ľudia to majú ťažké. Ale majú oporu. Opierajú sa o jedno Srdce, ktoré pre nich žije nielen v sláve nebeského Otca, ale aj v Oltárnej sviatosti. Toto Srdce nielen žela, ale aj dáva šťastný nový rok. Ako?

Ježišovo Srdce kedysi pred zástupom ľudu vyrieklo slová, ktoré sú platné v každom čase a na každom mieste: Poďte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste unavení, a ja vás posilním. Takto dáva záruku pomoci a posily človeku, ktorý príde k nemu.

V novom roku prídu aj ťažkosti. Ježišovo Srdce však hovorí: Ja vás posilním. Teda máme hľadať pomoc u Božského Srdca Ježišovho, lebo ono je bohaté pre všetkých, ktorí ho vzývajú.

Porozprávajme sa s Ježišom a otvorí nám poklady svojho Srdca: útechu, posilu, trpezlivosť. Ak uzná za vhodné, odstráni naše utrpenie. A pre iné dá posilu, aby sme ho spokojnejšie znášali. Ukáže cestu k pravému pokoji a šťastiu.

S dôverou vstúpme do nového roku s Ježišom. Držme sa jeho Božského Srdca so živou vierou a láskou. Potom môžeme mať nádej, že nás bude posilňovať.

Posol 04

Sväté omše vo Vianočnom období (B)

6.I. utorok - Zjavenie Pána – prikázaný sviatok

8.00 + Anna Srnáková a manž. Viliam

9.15 za farníkov

7.I. streda – po Zjavení Pána

17.00 na úmysel ordinára

9.I. piatok – po Zjavení Pána

18.00 Poďakovanie za Božiu pomoc pri jubileu 70 rokov života. (p. Čambálová)

10.I. sobota – po Zjavení Pána

17.00 + Anton Kolát, manž. Berta a rodičia

Upratovanie kostola č.d. 126 – 150

11.I. 1. nedeľa cezročná - Krst Krista Pána (B)

8.00 + na úmysel

9.15 + Životné jubileum: za zdravie a Božiu pomoc

Vy ste svetlo sveta. Mesto postavené na návrší sa nedá ukryť. Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik, aby svietila všetkým, čo sú v dome. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi, aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je na nebesiach.

Mt 5, 14 - 16

Inštitúcie

Ježiš nás učí, aby sme pred ľuďmi „svietili“ celým svojím životom. Táto jednoznačná požiadavka sa realizuje počas celého života. Nikdy si nebude môcť človek povedať: ja som už „svetlo“. Mali by sme však k tejto méte smerovať každým dňom.

Zvláštnym miestom, kde môžeme ukázať, čo je v nás, či svetlo alebo tma, sú rozličné inštitúcie. Asi nikto nespočíta, koľko hodín počas života strávime na úradoch, v bankových inštitúciách, na poštách, alebo u lekára. Inštitúcie majú ľuďom pomáhať. Niekedy im pomáhajú, inokedy im oslabujú ich nervovú sústavu. Nie vždy sa totiž podarí od inštitúcie dostať to, čo chceme alebo očakávame. Niekedy sme na vine my, inokedy inštitúcia.

V každom prípade vstupujme do inštitúcie v pokoji a v pohode. Je zlé, keď do nej vstupujeme ako na vojnové pole, kde budeme do krvi bojovať. Naše vystupovanie má byť pokojné, milé, s jemným úsmevom, ale aj zásadné. So šarmom zvládajme aj nepredvídané situácie a zároveň si bráňme svoje práva. Najhoršou vizitkou pre kresťana, ktorý má byť „svetlom“, je to, keď ho už všetci poznajú a úradníci sa „trasú“ pred ním, čo im zase vyvedie. To prežívajú napríklad zamestnanci obecných a mestských samospráv, kde prichádzajú pravidelne občania, ktorí sú so všetkým nespokojní, majú potrebu na všetko sa sťažovať a samozrejme zamestnancom poriadne „nadať“. Zaiste sú pochopiteľné dusné atmosféry na úradoch práce, alebo na pošte pri preberaní dôchodkov a podpôr. Neprekročme však nikdy hranicu normálnosti a slušnosti.

V inštitúciách pracuje aj mnoho kresťanov. Ich pracovisko je miestom, kde svojím vystupovaním majú byť „svetlom“ a šíriť svetlo. Mali by byť pripravení na komunikáciu so všetkými typmi klientov a vedieť ju zvládnuť. Neraz aj vtedy, keď sa musia sami premáhať, alebo keď pred nimi stojí arogantný človek. On v skutočnosti taký vôbec nemusí byť, ale je presvedčený, že keď taký nebude, tak nič nevybaví. Aj oni môžu k úradníckej strohosti a umelému úsmevu pridať niečo z kresťanského srdca. Ich práca, ako každá iná, je „oltárom“, na ktorom slúžia svoju dennú vlastnú „omšu“.

„Pane, ty vieš všetko.“

Jn 21,17

Pane, som rád,
že i v túto chvíľu môžem byť s tebou.
Som rád, že mám čas hovoriť s tebou
dôverne, úprimne,
otvorene, bez obáv o všetkom,
čo sa dnes nachádza
v mojej mysli a v srdci,
v mojich predstavách a skúsenostiach,
v mojich otázkach a problémoch,
v mojich túžbach a nádejach,
v mojich pochybnostiach a istote.
Ty vieš najlepšie, čo je v človeku,
a netreba ti nič vysvetľovať.
Ty vidíš,
ako často strácame pravdu o sebe samých,
lebo strácame zmysel pre teba.
Ty vidíš,
koľko ľahostajnosti
a koľko apatie voči tebe
objavujeme vo svojom srdci,
koľko pýchy, nepriznaného chvastúnstva
je v nás, a pritom, Pane, ani nevieme,
či budeme zajtra žiť.
Zabúdame, že sme ako „para“,
ktorú chvíľu vidno, a potom mizne.
Neradi si priznávame pravdu
o svojej pomínutelnosti a na druhej strane
sa jej bojíme alebo chvastúnsky a titansky
o nej hovoríme.
Bože môj,
čo s tým všetkým?
Potrebujeme ťa, a pritom ťa odmietame.
Nemôžeme bez teba žiť,
a pritom často o teba nestojíme.
Dožadujeme sa ťa,
a v zápätí ťa popierame.
Sme nervózní sami zo seba,
no pokoj u teba nehľadáme.
Sebeckvom si ničíme život,
no tvojej láske na kríži sa posmievame.
Poniekto ťa chceme nasledovať,
ale často sami chceme určovať,
kadiaľ nás máš viesť.
Pane, ty vieš, čo je v človekovi,
ty vieš, čo je pre mňa najlepšie.
Nedopuť, aby som na to zabúdala.

DAN RUSSELL Sny o kariére nie sú väčšinou súčasťou života päťročného chlapca. U mňa to bolo inak. Keď som mal päť rokov, vedel som, čím chcem byť - spolu s bratom Joem budeme olympijskými zápasníkmi. Aby som svoj cieľ dosiahol, od tretej triedy som zápasil 4 až 6 hodín denne.

V piatej triede som sa stal členom zápasníckeho klubu. Začiatky boli ťažké. Pretože som bol chudý a bojzlivý, prehral som každý zápas. Nezískal som jediný bod. Plakal som pred každým zápasom, aj cestou domov. Ale na ďalší deň som opäť nastúpil.

Vyplatilo sa to. V 8. a 9. triede sme s bratom vyhrali svetový šampionát v Mexiko City. Bol som štvornásobným šampiónom a dvojnásobným členom tímu Svetového pohára.

Zápasenie znamenalo pre mňa v čase dospievania celý život. Duchovne som žil z viery svojich rodičov. Môj otec pôsobil ako kazateľ, preto som o Biblii, cirkvi i o Ježišovi vedel toho dosť. Vedieť o Bohu však ešte neznamená poznať ho. Nemal som ani tušenie, že Boh ma k sebe pritiahne prostredníctvom dvoch veľkých otrasov.

Prvým bol rozvod mojich rodičov. Keď otec od nás odišiel, srdce mi pukalo. Obrátil som sa k Bohu a on sa stal mojou skutočnou útechou. Čítal som Bibliu, akoby od toho závisel môj život. Jej zaslúbenia sa mi prihovárali veľmi jasne. Učil som sa dôverovať Bohu a jeho slovu.

Druhá veľká skúška si týkala môjho brata Joea. Keď jedného dňa havaroval na motorke, naše sny o tom, že budeme spolu zápasiť na olympiáde, sa rozplynuli. Lekári sa vyjadrili, že môj brat to sotva prežije. A keby aj, bude invalid. Modlili sa zaňho stovky ľudí. Boh odpovedal neuveriteľným zázrakom. Joe sa nielen zotavil, ale naučil sa znovu stáť na vlastných nohách a dokonca aj chodiť. Rok po nehode prebehol 1,5 km za 23 minút.

Joeova nehoda mi pomohla vidieť svoj život v správnej perspektíve. Boh je na prvom mieste, rodina na druhom a až potom sú zápasy. Teraz mám 28 rokov a uvedomujem si, že dlho už zápasiť nebudem. Môj život má však nový cieľ - pracovať s mladými ľuďmi, učiť ich dávať si správne ciele a bojovať o dokonalosť.

Predovšetkým túžim pomáhať deťom všetkých vekových kategórií, aby sa samy presvedčili o tom, že Boh je živý. Viem, že existuje, pretože je skutočný aj v mojom živote.

Jestvuje len jeden problém: Objaviť nanovo existenciu duchovného života, ktorý je čímisi viac než inteligenciou,

a jediný je schopný uspokojiť človeka.

— Antoine de Saint-Exupéry

Mudrci od východu

Mt. 2,1-23

Keď sa narodil Ježiš v Betleheme, z východných krajín prišli traja mudrci do Jeruzalema a riekli: „Kde je ten kráľ židovský, ktorý sa narodil? Lebo videli sme jeho hviezdu na východe a prišli sme sa mu klaňať.“ Keď to

počul kráľ Herodes, veľmi sa naľakal, lebo si myslel, že ten novonarodený kráľ mu odoberie kráľovstvo. Dal teda zvolať kniežatá kňazské a zákonníkov a pýtal sa ich, kde sa má narodiť Kristus. Oni mu riekli: „V Betleheme Judovom, lebo takto je napísané skrze proroka.“ Vtedy Herodes potajomky dal k sebe povolať mudrcov a vypytoval sa ich na čas, v ktorom sa im ukázala hviezda. Keď mu všetko porozprávali, poslal ich do Betlehema a riekol im: „Idte a veľmi sa dopytujte na dieťa a keď ho nájdete, oznámte mi, aby som i ja prišiel pokloniť sa mu.“

Herodes to, pravda, nehovoril úprimne, nechcel sa ísť klaňať božskému dieťaťu, ale zamýšľal ho dať zavraždiť.

Keď traja mudrci opustili Jeruzalem, hľa, hviezda znovu sa im ukázala a viedla ich do Betlehema. Tu zastala nad miestom, kde bolo božské dieťa. Mudrci vošli do domu, našli dieťa s Máriou jeho matkou, padli na kolená a klaňali sa mu. Potom mu obetovali svoje dary: zlato, kadidlo a myrhu.

V noci vo sne ich Boh napomenul, aby sa nevracali k Herodesovi, lebo ten číha na život dieťaťa. Vtedy sa inou cestou navrátili do svojej vlasti.

Mudrci od východu. t. j. z krajiny ležiacej na východ od Palestíny boli pravdepodobne babylonskí alebo perzskí kňazi, mágovia. Zaoberali sa zvlášť prírodnými vedami, hvezdárstvom, vykladaním snov a inými tajnými vedami. Podľa tradície boli traja mudrci pohlavármi malých arabských kmeňov, a preto ich považovali za kráľov. Podľa starého podania menovali sa: Gašpar, Melichar a Baltazár.

Dary mudrcov majú hlboký význam. Zlato znamená kráľovskú hodnosť Ježiša Krista, kadidlo jeho prirodzenosť božskú a myrha jeho prirodzenosť ľudskú.

Myrha je drahocenná voňavá masť, vyrobená z miazgy istého stromu, ktorý rastie v Arábii. Podobná je balzamu a užíva sa jej k balzamovaniu mŕtvol.

Mudrci ochotne prekonalí veľkú cestu, len aby sa mohli pokloniť božskému dieťaťu. Aj my máme vďačne konať cestu do chrámu božieho, kde je Ježiš Kristus prítomný v prevelenej Sviatosti oltárnej. Klaňajme sa mu, a miesto zlata obetujme mu čisté srdce, miesto kadidla svoju pobožnosť a na miesto myrhy svoje utrpenie a sebazaprenie.

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku